

BIAŁORUŚ

PANORAMA POLITYCZNA

Autor: Agata Wierzbowska, rocznik I, Juraś Lichtarowicz, rocznik IV, Ihar Melnikau, rocznik V, Aliaksandr Pilecki, rocznik X, uzupełnili: Jadwiga Siedlecka-Siwuda, rocznik XI

Nazwa	Ludzie	Program	Geneza
Bielaruski Narodny Front „ADRADŻENNIE” – (Białoruski Front Ludowy - „ODRODZENIE”) Od 1996 roku Partia BNF	Przewodniczący - Zianon Paźniak, Wincuk Wiaczorka (1996), Lawon Barszczeuski (2007) Aliaksiej Janukiewicz (2009) Juryj Chadyka Uładzimir Zabłocki Walancin Hołubieu Siarhiej Antonczyk Wiktar Iwaszkiewicz Walancina Tryhubowicz Siarhiej Nawumczyk, Aliaksiej Janukiewicz Halina Samdzianawa Aleś Białacki	- ruch społeczno-polityczny - cel: obudzenie białoruskiej świadomości narodowej i walka z komunistyczną nomenklaturą - niezależność gospodarcza Białorusi - przemiany demokratyczne - własność prywatna ziemi i środków produkcji - nacjonalizacja majątku KPB-KPZR - „państwo dla człowieka, nie człowiek dla państwa” - dekomunizacja	Powstanie komitetu organizacyjnego – 19 X 1988 Zjazd założycielski – VI 1989 (w Wilnie, władze Białorusi nie pozwoliły) Początkowo ruch obywatelski skupiający osoby, partie i organizacje Białoruski Front Ludowy „Odrodzenie”. Na III zjeździe w 1993 r. wyłoniono z ruchu partię o tej samej nazwie, gdyż nowa ordynacja umożliwiała uczestnictwo w wyborach wyłącznie partiom politycznym. W 1999 roku odbywa się podział na PBNF Wincuka Wiaczorki i KChP-BNF Paźniaka. Paźniak emigruje. PBNF popiera na wyborach 2001 i 2006 jedyne kandydata od opozycji. Weszła w skład Zjednoczonych Sił Demokratycznych. W 2007 roku przewodniczącym zostaje Lawon Barszczeuski. Partia ogłasza możliwość wystawienia własnego kandydata w wyborach 2010 roku. Na XII Zjeździe BNF we wrześniu 2009 r. przewodniczącym został Aliaksiej Janukiewicz. Na początku czerwca 2010 r. z partii zostali wyrzuceni Franak Wiaczorka, Andrius Kreczka, Anton Koipisz i Uładzimir Malej za wypowiedź, że władze partii opanowali agenci KGB. Oficjalna strona: http://narodny.org/

	Wiaczaslau Siuczyk	<p>społeczeństwa</p> <ul style="list-style-type: none"> - demonopolizacja mediów - jedyny język państwowy: białoruski - swobodny rozwój kultur mniejszości narodowych, <p>Integracja w UE i NATO.</p>	
<p>Kanserwatyuna-Chreścianskaja Partija „BNF”</p> <p>(Konserwatywno-Chrześcijańska Partia „BNF”)</p>	<p>Zianon Paźniak przewodniczący,</p> <p>wiceprzewodnicząc y:</p> <p>Juraś Bielański,</p> <p>Papkou,</p> <p>Walieryj Bujwał</p>	<p>-główna różnica pomiędzy KChP i BNF polega na tym, że “KChP nie uczestniczy w międzypartyjnych organach utworzonych przez inne siły społeczno-polityczne</p> <ul style="list-style-type: none"> - budowa demokratycznego państwa prawa, - gospodarka wolnorynkowa, ochrona przedsiębiorczości, - rozliczenie z dziedzictwem komunizmu i dyktaturą 	<p>Utworzona 1 października 1999, zarejestrowana 20 lutego 2002</p> <p>Pierwsza akcja KChP - „Białoruska solidarność” - zbiór podpisów przeciwko umowie Jelcyna i Łukaszenka o stworzeniu Związku Białorusi i Rosji, inicjatywa „obywatelstwo BNR”.</p> <p>Powstała w październiku 1999 r., po rozłamie w BNF. Odwołuje się do ruchu BNF - „Odrodzenie”</p> <p>W wyborach prezydenckich 2001 r. wystawiła swojego kandydata – Z. Paźniak, nie zdążyli zebrać 100.000 podpisów potrzebnych do rejestracji.</p> <p>Występuje przeciwko pozostałym ugrupowaniom opozycyjnym.</p>

		prezydenta Łukaszenki, - oparcie budowy państwa o chrześcijański światopogląd przy rozdziale kościoła od państwa, - Opieka społeczna dla najsłabszych, wsparcie rodziny, - wstąpienie do NATO, ale nie do UE, budowa bloku czarnomorsko – bałtyckiego z udziałem Litwy i Ukrainy, - wycofanie wojsk rosyjskich.	
Nacyjanalnaja Partycja Bielarusi (Narodowa Partia Białorusi)	Przewodniczący – Aliaksandr Apryszka, Anatolij Astapienka, Wiktar Nauminka, Jemieljanau A., Lebiediew W.	-odrodzenie białoruskiej świadomości narodowej, tradycji historycznej, języka i kultury -prawdziwym patriota może być tylko obywatel świadomy własnej tożsamości	Kontynuatorka Narododemokratycznej Partii Białorusi Zjazd założycielski NDPB-WI 1990 Przekształcenie w NPB – IW 1994 Zrzesza zwolenników odrodzenia narodowego, demokracji oraz politycznej, gospodarczej i kulturowej suwerenności narodu Białoruskiego -ściśle związki z BNF -po kilku rozłamach prawie w ogóle stracili znaczenie na scenie

		<p>narodowej</p> <ul style="list-style-type: none"> -cel: stworzenie na Białorusi warunków, w których naród mógłby decydować o sobie -pełna niezależność republiki -rozwój gospodarki rynkowej -prywatyzacja majątku narodowego -reforma rolna -sąd nad komunizmem: Norymberga II 	<p>politycznej</p> <ul style="list-style-type: none"> -obecnie nie istnieje
<p>Bielaruskaja Chreścijanska-Demakratycznaja Partyja</p> <p>(Białoruska Partia Chrześcijańsko-Demokratyczna)</p>	<p>Czterech współprzewodniczących: Paweł Siewiaryniec (ex-lider Młodego Frontu) Wital Rymaszeuski, Aliaksiej Szein, Hieorhi Dzmitruk</p>	<p>Kontynuacja ideologii chrześcijańsko-demokratycznej lat 20-ch.</p> <p>Centroprawica, spełnieniu praw człowieka, danych mu przez Boga.</p> <p>- przestrzeganie przykazań zawartych w Biblii, polityka oparta na wartościach biblijnych,</p>	<p>Zjazd założycielski 4/12/1994. Rejestracja 21/03/1995</p> <p>Pozbawiona rejestracji w 2004 roku.</p> <p>Jesienią 2008 stworzono komitet dla powtórnej rejestracji. 28 lutego 2009 r. zjazd założycielski Białoruskiej Chrześcijańskiej Demokracji (BChD), dotąd nie zarejestrowana. Jedyna partia ciesząca się poparciem Białoruskiej Cerkwi Prawosławnej.</p>

		<ul style="list-style-type: none"> - silna rodzina – silna Białoruś - pokuta za grzechy komunistycznego reżimu, wolność wyznania, walka z magią i okultyzmem. 	
<p>Bielaruskaja Chryścijanska-Demakratycznaja Złucznaść</p> <p>(Białoruskie Zrzeszenie Chrześcijańsko-Demokratyczne)</p>	<p>Pięciu współprzewodniczących</p> <p>-reprezentujących wyznania chrześcijańskie na Białorusi - M. Arieszkau – prawosławie I. Bahdankiewicz - grekokatol. E. Sabillo – protestantyzm F. Januszkiewicz - rzym-katol. Koordynator - P. Silko</p>	<p>-partia typu parlamentarnego</p> <p>-wartości i idee chrześcijańskiej demokracji - uważa się za świeckie „przedłużenie” Kościołów – reprezentuje interesy chrześcijan niezależnie od wyznania - walka o zagwarantowanie wolności sumienia i praw wyznaniowych obywateli</p> <p>-niestosowanie przemocy</p> <p>-pluralizm</p> <p>-własność prywatna (prywatna własność</p>	<p>-Zjazd założycielski 1 WI 1991</p> <p>Rejestracja – 16 XII1991, przerejestrowana 27 WI 1995</p> <p>-Uważała się za kontynuatorkę Chrześcijańsko-Demokratycznej Partii Białorusi działającej w latach 1917-40 na Zachodniej Białorusi (wtedy II RP)</p> <p>-obecnie nie istnieje</p>

		ziemi) -powszechna prywatyzacja -w odróżnieniu od innych partia ma wyraźny program ekonomiczny, społeczny i ekologiczny	
Partya „Chreścijanska- Demakratyczny Wybar” (Partia Chreścijańsko -Demokratyczny Wybór)	Przewodniczący Waler Saroka	-odrodzenie białoruskiego narodu -budowa społeczeństwa obywatelskiego -obrona suwerenności Białorusi	Zjazd założycielski 31/01/1994 Rejestracja 21/04/1995 Obecnie nie istnieje
Abjadnanaja Hramadzianskaja Partyja Bielarusi (AHP) (Zjednoczona Partia Obywatelska Białorusi)	Aliaksandr Dabrawolski, Stanislau Bahdankiewicz, Hienadź Karpienka (zm. 99) Pawał Danejka	-program partii jest wypadkową programów obu tworzących ją ugrupowań, - popieranie kształtowania się wspólnoty obywatelskiej, państwa prawa,	Założona w 1995 r. Postkomuniści -- powstała w wyniku przekształcenia w partię polityczną koalicji wyborczej PNZ i ADPB „Hramadzianskaja Zhoda" (Porozumienie Obywatelskie) Obecnie liczy około 3 tys. członków. W wyborach lokalnych 2003 r. uzyskała 5 mandatów w radach miejskich. Wśród radnych: Siarhiej Klimoniak, Zinaida Milieszczanka, Ihar Kiekielieu, Jauhien Waliukiewicz i Aleksander

	<p>Anatol Liabiedźka – przewodniczący od kwietnia 2000 roku.</p> <p>Honorowy przewodniczący: Stanisław Bahdankiewicz.</p> <p>Zastępcy Labiedźki:</p> <p>Jarosław Ramanczuk, Siarhiej Alfer, Aleksander Dobrowolski i Ludmiła Hraznowa</p>	<p>otwartości Białorusi na świat, -wyjście z kryzysu gospodarczego przez kardynalne reformowanie ekonomiki na zasadach socjalnej gospodarki rynkowej, - powiększenie zamożności ludu, zabezpieczenie stabilizacji w społeczeństwie, wzmocnienie niepodległości kraju</p> <p>Wartości: -wolność myśli -prawa obywatela, - państwo prawa -własność prywatna - konkurencja i wolna przedsiębiorczość, - nieprzyjmowanie radykalizmu i mesjanizmu - podstawą społeczeństwa jest rodzina -obrona statusu neutralnego Białorusi</p>	<p>Hałakcjonau.</p> <p>Posiada 6 organizacji obwodowych (oraz oddział w Mińsku) i 95 oddziałów regionalnych.</p> <p>Wybory 2010 r.: partia zapowiedziała bojkot wyborów do terenowych rad deputowanych ludowych.</p> <p>Ma silne zaplecze intelektualne</p>
Abjadnanaja	Początkowo	Postkomunistyczna --	Powstała ze zjednoczenia Republikańskiej Partii Białorusi (powst. V

<p>Demokratyczna Partia Białorusi</p> <p>(Zjednoczona Demokratyczna Partia Białorusi)</p>	<p>współprzewodniczą W. Afanasjew, S. Rajko, H. Samojlenka, N. Truhanow, A. Żywotniuk, S. Husak Od XI 91 przewodniczący Aliaksandr Dabrawolski, od 1995 r. wiceszef Zjednoczonej Partii Obywatelskiej</p>	<p>centrolewica - liberalowie - obywatel oraz jego prawa i wolności przed interesami państwa -cel: kształtowanie społeczeństwa obywatelskiego w warunkach gospodarki rynkowej -Białoruś we wspólnej strefie gospodarczej obejmującej terytorium całego byłego ZSRR – naturalne współlistnienie i rozwój tak białorusko - jak i rosyjskojęzycznej kultury białoruskiej, a także kultur innych narodów Białorusi – suwerenność - dekomunizacja (odsunięcie byłych liderów KPB-KPZR od stanowisk kierowniczych w nowych partiach i ruchach społecznych)</p>	<p>90) i demokratycznej platformy KPZR w Białorusi. (powst. 16 V90) Zjazd zjednoczeniowy — IX 1990 Rejestracja- 19 III 1991 Baza społeczna -zwolennicy własności prywatnej, przedsiębiorcy, inteligencja naukowo techniczna rosyjskojęzyczna, reformistyczna inteligencja partyjna.</p> <p>Pierwsza partia polityczna na Białorusi (bardzo podobny program, z wyjątkiem kwestii kultury, posiadał utworzony w listopadzie 1980 r. Ruch na Rzecz Demokratycznych Reform w Białorusi (w skrócie: DDR „Dwizenie za diemokraticzieskije rieformy”).</p> <p>W listopadzie 1994 r. Centralna Rada powierzyła swej komisji politycznej przygotowanie oświadczenia o możliwości realizacji prawa wyboru języka do nauczania i o niedopuszczalności jego narzucania.</p> <p>W październiku 1995 r. ADPB zjednoczyła się z Partią Obywatelską – utworzyły razem Zjednoczona Partię Obywatelską (AHP), wprowadzono zapis o konieczności dawania obywatelom „prawa wyboru języka wychowania i nauczania swoich dzieci”.</p>
---	---	--	---

Hramadzianskaja Partyja (Partia Obywatelska)	Wasil Szlyndzikau Leanid Zlotnikau		-grupowanie elit gospodarczych, finansowych, dyrektorskich -stworzona na wybory do RN w 1995
Partyja Narodnaj Zhody (Partia Ludowej Zgody)	Przewodniczący - Hienadź Karpienka, kandydat partii w wyborach prezydenckich w 1994 r. (zm. IV 1999) Stanisław Bahdankiewicz	Postkomunistyczna partia typu parlamentarnego - „przez ewolucję do nowego społeczeństwa” - radykalne reformy gospodarcze oparte na mechanizmach rynkowych i równoprawnym istnieniu różnych form własności -prywatyzacja gospodarki -demonopolizacja -konwersja przemysłu zbrojeniowego -nie zajmuje się problematyką narodowościową -demokratyzacja	Założona 11marca 1992 r. Pierwotnie narodowi komuniści. Do 1994 r. partia z wyraźną orientacją liberalną, po odejściu H. Karpienki, St. Bahdnakiewicza, Wiktara Hanczara w 1995 r. porusza się wyraźnie w kierunku socjaldemokratycznym. Po wyborze na prezydenta A: Łukaszenki pro prezydencka. Jej tradycje kontynuuje Socjaldemokratyczna Partia Zgody Ludowej (utworzona 15 marca 1997 r.)

<p>Białoruski naukowo-wytwórczy kongres</p> <p>(Białoruski Kongres Naukowo Przemysłowy)</p>	<p>Pierwotnie współ-przewodniczący - Aliaksandr Sanczukowski</p> <p>-Władimir Koleszko</p> <p>-Wiktor Kaziuko</p>	<p>- kształtowanie nowoczesnej i suwerennej Białorusi w oparciu o rozwój nauki, kultury, techniki i technologii przemysłowej - wprowadzenie do gospodarki mechanizmów rynkowych – udostępnienie Białorusi rynków Unii Europejskiej, by ułatwić stworzenie rynku wschodnio-europejskiego – odrzucenie klasowych i narodowościowych teorii stratyfikacji społecznej - za niezależnością Białorusi, ale przeciw rozpadowi więzów gospodarczych z byłymi republikami ZSRR – zwolennicy republiki prezydenckiej</p>	<p>Zjazd założycielski - 2 X1992. Powstanie Kongresu było przejawem zróżnicowania białoruskiej nomenklatury i walki pracodawców o swoje interesy grupowe. Zarejestrowana 22.10.1992, przerejestrowana 28.03.1995.</p> <p>Potępia rozpad b. ZSRR. Przeciwniczka niepodległości, prywatnej własności ziemi, proponuje dożywotnie i dziedziczne użytkowanie gruntów.</p>
---	--	---	---

<p>Bielaruskaja Sialanskaja Partyja</p> <p>(Białoruska Partia Chłopska)</p>	<p>Jauhen Łuhin</p> <p>Michail Antonienka</p>	<ul style="list-style-type: none"> -za niepodległą Białorusią -przeciw monopolowi partyjnemu na władze -jednostka najwyższą wartością społeczną -odrzućcie nacjonalizmu Cel -obrona praw politycznych chłopów i ich interesów ekonomicznych -walka o ustanowienie prywatnej własności ziemi jako podstawy dobrobytu i racjonalnego gospodarowania -wspieranie tworzenia gospodarstw farmerskich, 	<p>-Wywodzi się z Białoruskiego Związku Chłopskiego, powstałego na konferencji przedstawicieli kolchozów, gospodarstw indywidualnych i organizacji mniejszości narodowych (XI 1989, I Kongres Związku (II 1990). Zjazd założycielski BSP – 23 II 1991, po liście -apelu do obywateli o wyczerpaniu się możliwości <i>pieriestrojki</i>, w 1999 została nie przerejestrowana, po tym jak liderzy odmówili przerejestrowania, uważając ją za sprzeczną z Konstytucją -31. I. 2000 r. odbywa się podział na zwolenników idei dołączenia do BNF i utworzenia tam autonomicznej frakcji chłopskiej „Ziemia i Wolność” (J. Luhin) i zwolenników idei stworzenia nowej partii narodowoliberalnej „Partyja za Niezależność Radzimy i Swabodu Pradprymalnictwa” (Partia o Niepodległość Ojczyzny i Wolność Przedsiębiorczości) (M. Antonienka). 5 I 2001 Inicjatywa stworzenia komitetu prezydenckich wyborów „Ziemia i wolność” (A. Lasiewicz prezydent Białoruskiego Sojuszu Farmerów, A. Jaraszuk lider Związku Zawodowego Rolnictwa, W. Leonau były minister rolnictwa i żywności, poseł Rady Najwyższej 13 kadencji G. Usiukiewicz, J. Luhin, , M. Antonienka, specjaliści od gospodarki rolniczej W. Kulażenka, I. Nikitczanka. Idea gospodarstw rodzinno farmerskich trafiła w próżnię ze względu na brak klasy średniej na wsi, program nie zyskał zainteresowania ani kolchoźników ani kolchozowej nomenklatury.</p>
---	---	--	--

		<p>-wyzwolenie kolchozów i sowchozów od kontroli państwowej i tworzenie na ich bazie dużych przedsiębiorstw rolnych</p> <p>-odrodzenie wsi, kultury, języka i świadomości narodu</p> <p>-neutralny status państwa bez broni jądrowej, niepodległa armia zawodowa</p>	
<p>Liberalna-Demokratyczna Partya</p> <p>(Partia Liberalno-Demokratyczna)</p>	<p>Przewodniczący Siarhiej Hajdukiewicz od 30.09.1995 r. Pierwszy przewodniczący Wasil Krywienka, były sportowiec, został nim, ponieważ w momencie powstania partii S. Hajdukiewicz był jeszcze leaderem NRB</p>	<p>Siła prorosyjska: główny cel zadeklarowany w programie 1994 r. „przeciwdziałanie narodowym demokratom, odpowiedzialnym za upadek jednego państwa związkowego -jak najszybsza integracja z Rosją - cel nadrzędny: utworzenie nowego</p>	<p>Stworzona w 1994 r. na wzór i przy poparciu LDPR Wł. Żirinowskiego, początkowo odbierana jako białoruska filia LDPR. Razem ze zmniejszaniem się popularności Wł. Żirinowskiego w Rosji Hajdukiewicz przyjmuje dystans wobec LDPR. W listopadzie 1996 r. poparł Łukaszenkę, później przez następne lata waha się między antyzachodnimi i pansławistycznymi sloganami, poparciem Łukaszenki - „konstruktywna opozycja” oraz próbami współpracy z opozycją demokratyczną. W 1998 r. wystąpił z ideą referendum w/s stworzenia konfederacji Białorusi i Rosji, Min Sprawiedliwości odmówiło rejestracji grupy inicjatywnej. Białoruska filia partii Żyrynowskiego. W 2000 r. LDP współzakładała blok społeczno-polityczny „Nowa Białoruś – Jedność”, który wysunął kandydaturę Hajdukiewicza na urząd prezydenta Białorusi; ponownie w wyborach w 2006 r. Partia liczy ponad 31 tys. członków.</p>

	<p>Zastępcy Hajdukiewicza: Anatolij Chiszczenko, Siergiej Jermykin, Aleksiej Demeszko, Jewgienij Krzyżanowski i Władisław Kocarenko.</p>	<p>związku republik postradzieckich z dominacją elementu słowiańskiego.</p>	<p>W wyborach do parlamentu w 2000 i 2004 r. wysuwała kandydatów w 110 okręgach. W 2004 r. mandat w okręgu październikowym w Mińsku zdobył Hajdukiewicz, w grudniu 2006 r. mianowany specjalnym przedstawicielem MSZ. Od 2002 r. partia jest członkiem Międzynarodówki Liberalnej jako obserwator. Opowiada się za uznaniem Abchazji i Osetii Południowej oraz za unią rosyjsko-białoruską i wprowadzeniem wspólnej waluty – rosyjskiego rubla. Oprócz działalności w Mińsku prowadzi ją w 6 obwodach.</p>
<p>Białoruskaja Sacyjal- Demokratycznaja Hramada</p> <p>(Białoruska Socjaldemokratyczna Hromada)</p>	<p>Michaś Tkaczou (zm. 1992)</p> <p>Aleh Trusau (1992- VII 1995 (usunięty), wiceprzewodnicząc y od 15.02.1998)</p> <p>Mikałaj Statkiewicz (w) (VII.1995- 29.06.1996, potem stanowisko zlikwidowane, choć faktycznie pełnił funkcję), ostatnio wybrany</p>	<p>Wywodziła się z umiarkowanego skrzydła BNF - centrolewicowa partia typu parlamentarnego – system społeczno- gospodarczy oparty na zasadach wolności, równości solidarności, demokracji i priorytetu prawa - dążenie do celu metodami demokracji, odrzućenia przymusu i</p>	<p>-Partia powstała na początku lat 1990-ch. Deklaracja założycielska została opublikowana w grudniu 1990 roku w piśmie „<i>Literatura i Mastactwa</i>”, pisana przez 8 pisarzy i naukowców, wówczas członków Białoruskiego Frontu Ludowego, deputowanych do Rady Najwyższej. Zjazd założycielski odbył się 2 marca 1991 roku. Utworzona partia nawiązywała do tradycji białoruskiej socjaldemokracji początku XX wieku. Jednym z priorytetów partii było obrona i odrodzenie wartości narodowych. BSDH uważa się za część międzynarodowego ruchu socjaldemokratycznego, współpracowała aktywne ze związkami zawodowymi – postkomunistyczną Federacją Związków Zawodowych pod kierownictwem W. Hanczaryka.</p> <p>-Partia składa się z inteligencji partyjnej, profesorów uniwersyteckich zorientowanych narodowo. Pierwszy przewodniczący Michaś Aliaksandravic Tkaczou, wówczas zastępca przewodniczącego BNF Z. Paźniaka. Po jego śmierci w 1992 roku, przewodniczącym zostaje wybrany Aleh Trusau, wówczas deputat Rady Najwyższej, później prezes Stowarzyszenia Języka Białoruskiego. Wówczas partię</p>

	<p>27.XI.2007 do dziś.</p> <p>W 2005 r. uznany za więźnia sumienia</p> <p>Stanislau Szuszkiewicz(w) od 15 lutego 1998 r.</p>	<p>przemocy – przeciw totalitaryzmowi, nacjonalizmowi, klasowości , nietolerancji religijnej i ideologicznej – prywatyzacja (rozdanie czeków prywatyzacyjnych jako metoda zainicjowania reform)</p> <p>- gospodarka mieszana, przede wszystkim rynkowa,</p> <p>- odrodzenie narodowe i wzmocnienie niezależności państwowej Białorusi.</p> <p>Typowa przedstawicielka białoruskiej opozycji demokratycznej</p>	<p>traktowano jako filię BNF. W 1993 roku dystans pomiędzy BSDH i BNF powiększa się z powodu dołączenia się BSDH do pracy Zgromadzenia Sił Demokratycznych „Wiosna 94” utworzonego z inicjatywy ADPB i BSP i do którego BNF nie dołączył się. W 1994 roku, w wyborach prezydenckich partia, razem z ADPB, popierała Szuszkiewicza, organizowała jego kampanię wyborczą. Jednak w wyborach do Rady Najwyższej w 1995 roku BSDH i BNF zawierają umowę o uwzględnieniu swoich kandydatów.</p> <p>-Po wyborach w partii odbywa się zmiana przewodniczącego. 1 lipca 1995 zostaje wybrany nowy przewodniczący Mikołaj Statkiewicz, zawodowy wojskowy. Po jego wyborach, narodowo-kulturalny punkt programu zostaje zignorowany i partia zaczyna szukać sojuszników nie pośród partii prawicowych, jak to było przed tym, a pośród partii lewicowych. M. Statkiewicz wysunął wtedy ideę zorganizowania szerokiej koalicji sił socjaldemokratycznych. Tak latem 1995 roku zostaje zawarty „Socjaldemokratyczny Sojusz” pomiędzy BSDH, PNZ i PUAZ, który występuje jako zjednoczony blok w prawyborach do Rady Najwyższej jesienią 1995 roku. Posłowie „Sojuszu” tworzą w Parlamencie frakcję „Sojusz pracy” (18 osób) przewodniczącym tej frakcji zostaje wybrany Leanid Sieczka, lider PNZ. W styczniu 1996 roku BSDH i PNZ tworzą wspólne jedną partię – Białoruskaja Sacyal-Demokratycznaja Partija „Narodnaja Hramada” BSDP „NH” (Białoruska Socjaldemokratyczna Partia „Hramada Ludowa”). Po czym BSDH przestaje istnieć.</p> <p>Frakcja Trusawa poparła w maju 1996 r. inicjatywę „okrągłego stołu partii politycznych Białorusi” dla przeprowadzenia impeachmentu prezydenta A. Łukaszenki. W październiku brała udział w przeprowadzeniu Kongresu w Obronie Konstytucji. W styczniu 1997 r. Ministerstwo Sprawiedliwości zlikwidowało BSH. Z inicjatywą odrodzenia BSH wystąpił A. Trusau, S. Szuszkiewicz został przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego do Odrodzenia BSH.</p>
--	--	--	--

			<p>15 lutego 1998 r. odbył się zjazd założycielski odrodzonej BSH. Rejestracja przez władze 27 maja 1998 r., ponowna rejestracja 30 sierpnia 1999 r. (dotyczyła wszystkich partii). Przewodniczącym został Stanisław Szuszkiewicz, wiceprzewodniczącym Aleh Trusau. Za to spotkały go represje – w marcu przestał być dziekanem Wydziału Systemów Biblioteczno-Informacyjnych Białoruskiego Uniwersytetu Kultury.</p> <p>Białoruska Partia Socjaldemokratyczna Narodna Hromada liczy ok. 3,5 tys. członków, kilka tysięcy osób współpracuje z nią, ale woli nie wstępować do Hromady oficjalnie, bo w małych miasteczkach łatwo stracić z tego powodu pracę. Członkami są głównie przedstawiciele inteligencji i urzędnicy. 40% składu partii stanowią kobiety.</p> <p>Partia powstała w 1903 r., wydawała wówczas gazetę "Białoruska Niwa". W czasach ZSRR partia była zakazana. Po 1990 r. działalność partii została wznowiona. Jest członkiem Międzynarodówki Socjalistycznej. W wyborach 2002 r. blok - Konfederacja na rzecz Zmian Socjalnych - gdzie obok socjalistów byli także byli komuniści, Partia Pracy i organizacje związkowe, potrafił zebrać półtora raza więcej podpisów pod listami naszego kandydata niż prawica. Zyskał prawie 30% głosów.</p> <p>BSH była uczestnikiem Kongresu Sił Demokratycznych 1-2 października 2005 r, który miał wyłonić jednego kandydata zjednoczonej opozycji. Spośród czterech kandydatów na prezydenta: Siarhieja Kalakina, Anatola Labiedźki, Aleksandra Milinkiewicza i Stanisława Szuszkiewicza wybrano Aleksandra Milinkiewicza.</p>
--	--	--	---

<p>Bielaruskaja Sacyjał-Demokratycznaja Partyja „Narodnaja Hramada” BSDP „NH” (Białoruska Socjaldemokratyczna Partia „Hramada Ludowa”.</p>	<p>Mikałaj Statkiewicz -- jeden z liderów Europejskiej koalicji „Wolna Białoruś”</p> <p>Heorhi Taraziewicz</p> <p>Piotr Krauczanka</p> <p>Uładzimir Niściuk (Później w sztabie wyborczym Kazulina, wiceprzewodnicząc y BSDP, za-ca Kazulina)</p>	<p>Program BSDH z lat 1990-96, tylko element narodowy został zastąpiony elementami „socjalistycznymi”.</p>	<p>Utworzona w styczniu 1996 r. z BSDH (koniec istnienia partii) i PNZ w wyniku zwycięstwa frakcji centrolewicowej BSdH nad frakcją centroprawicową A. Trusawa. Zjazd założycielski w czerwcu 1996 r. Po opuszczeniu BSdP (LH) przez frakcję Trusawa. W 1998 r. BSdH rozpoczęła ponownie działalność. W wyborach 2004 r. (uznane za niedemokratyczne) weszła w skład bloku koalicyjnego Europejska Koalicja „Wolna Białoruś”, nie uzyskując żadnego mandatu.</p> <p>Władze uznały, że wybór lidera partii odbył się z naruszeniem prawa i na początku 2005 r. pozbawiły ją rejestracji. Powstałe wówczas nowe ugrupowanie pod nazwą Białoruska Socjaldemokratyczna Partia (Hramada) rejestrację otrzymało. Zjazd założycielski odbył się jesienią 2007 r.</p> <p>Pozostaje jedną z najliczniejszych partii socjaldemokratycznych (około 3.000 członków)</p> <p>Próbuje grać rolę centrum sił lewicowych. W ciągu 6 lat przeżyła 2 rozłamy Współpracuje aktywnie z socjaldemokratami niemieckimi i szwedzkimi oraz SLD</p> <p>Strona oficjalna (http://www.bsdpng.info/)</p>
<p>Sacyjał-Demokratycznaja Partyja Narodnaj Zhody SDPNZ</p> <p>(Socjaldemokratyczna Partia Ludowej Zgody)</p>	<p>Leanid Sieczka (pierwszy przewodniczący)</p> <p>Iwan Paszkiewicz</p> <p>Siarhiej Jermak - przewodniczący od</p>	<p>współpracuje z władzami Łukaszenki. Apel do ludu -krytyka samowoli dygnitarzy państwowych, w szczególności lokalnych -za autonomią systemu</p>	<p>Po zjednoczeniu w styczniu 1996 r. PNZ z BSDH powstaje partia BSDH „NH”. Potem część byłych członków PNZ (L Sieczka i inni idą pracować do administracji prezydenta) i w listopadzie wychodzą z BSDH „NH” i zakładają SDPNZ (Socyjał-Demokratycznaja Partyja „Narodnaje zhody”). Zjazd założycielski 15/03/97, rejestracja 21/05/97, ponowna 30/09/99.. Sprzeczki w 2001 wewnątrz partii,: kogo popierać podczas wyborów prezydenckich Hanczaryka czy Łukaszenka.. 10 czerwca 2002 r centralny Komitet wykonawczy SDPNZ podjął decyzję o wystawieniu na głosowanie plenum partii (1.07.01) dwóch</p>

	2.04.2000 r. Mikołaj Dubowik Wasylii Chroł Piotr Żuszcza	sądownictwa - przeciwnicy europejskiego kierunku rozwoju Białorusi	kandydatur A. Łukaszenki i Wł. Hanczaryka. Ten ostatni jest rozpatrywany jako jedyny kandydat sił socjaldemokratycznych Białorusi. W wyborach parlamentarnych w 2004 r. , uznanych przez OBWE i większość społeczności międzynarodowej za niedemokratyczne SP ZL nie uzyskała żadnego mandatu
Bielskaja Sacyjał-Demokratyczna Partija BSDP (Białoruska Socjaldemokratyczna Partia)	Aliaksiej Karol Aleksander Kazulin – Przewodniczący od 2005 r., pierwszy zastępca Uładzimir Niściuk	Program BSDP „NH”, tylko występuje o współpracę i zjednoczenie sił demokratycznych, przeciwstawia się próbom Statkiewicza stworzenia lewicowej koalicji w opozycji	Powstała w 2001 jako odłam BSDH „NH”, oskarżając lidera o autorytaryzm i odejście od ideałów socjaldemokracji. Dystansowała się do pozostałych ugrupowań opozycji. W kwietniu 2005 r. BSHD zjednoczyła się z Białoruską Socjaldemokratyczną Partią Narodną Hromada (BSDP-NH)
Bielskaja Partija Pracy	Przewodniczący: Aliaksandr Buchwostau, wice-przewodniczący Białoruskiego Niezależnego Stowarzyszenia Związków Zawodowych Przemysłu, obecnie Wasil Zadniapranj	Główny cel: poparcie polityczne ruchu robotników poprzez przedstawicielstwo i obronę jego interesów w parlamencie i udział w wyborach	Powstała 23.06. 1993, stworzona na bazie kilkunastu niezależnych związków zawodowych. Zjazd założycielski 25/11/1993, rejestracja 24/02/1994, przerejestrowanie 31/03/1995. W lipcu 2000 dołącza się do KDS jednak w 2001 pozostawia KDS z powodu solidarności z BSDP „NH”. Popiera obecnie rządzący reżim, duża baza partyjna w rejonach Homelskim i Grodzieńskim
Hramadzka-Palitycznaje Abjadnańnie „Jabłyko”	Wolha Abramawa	Program spisany z „Jabłoka” Jawlińskiego, model rozwoju politycznego	Powstało w 1998, biorąc przykład z rosyjskiego ugrupowania „Jabłoko”

		„narodowy kapitalizm” na wzór szwedzki	
<p>Ahrarna Partyja Bielaruskaja</p> <p>(Białoruska Partia Agrarna)</p>	<p>Przewodniczący - Siamion Szarecki do 1998 r.</p> <p>Aliaksandr Dubko kandydat partii w wyborach prezydenckich 1994 r., uzyskał 6% głosów w I turze, co umiejscawia go na 5 pozycji</p> <p>Michail Szymański przewodniczący od 2000 r.</p> <p>Obecnie – Michail Rusy</p>	<p>-reforma systemu społecznego na zasadach demokratycznego socjalizmu -obrona praw politycznych i społecznych, interesów ekonomicznych, praw i wolności pracowników sektora rolnego -„ziemia powinna być własnością tylko tych, którzy chcą i mogą ją uprawiać" - uprzywilejowanie państwowej własności ziemi, zahamowanie rozwoju gospodarstw farmerskich -stworzenie stabilnych warunków gospodarowania w rolnictwie (kredyty i dotacje budżetowe) - odnowienie Sojuszu Radzieckiego w nowej formie</p>	<p>Założona 12.VI.1992 r. jako Zjednoczona Agrarno-Demokratyczna Partia Białorusi. Na zjeździe 28.I.1994 r. zmiana nazwy na Białoruską Partię Agrarną. W wyborach parlamentarnych w 2008 r. uzyskała 1 miejsce (Michał Rusy). Proprezydencka, postkomunistyczna partia nomenklaturowa</p>

Partya Kamunistau Biełarusi	Przewodniczący: Sjarhej Kalakin	-organizacja społeczno-polityczna	<p>Uważa się za kontynuatorkę KPB-KPZR, odcinając się jednak formalnie od struktur, metod pracy i niektórych leaderów poprzedniczki. W 1991 r. RN przyjmuje ustawę o zakazie działalności KPB, jednak już 26 X 1992 utworzono komitet inicjatywny w/s odnowienia partii komunistycznej, który szybko stał komitetem organizacyjnym zwołania zjazdu założycielskiego nowej partii komunistycznej, z nową nazwą. 7 grudnia 1991 r. odbył się zjazd założycielski.. Ministerstwo sprawiedliwości ociągało się z rejestracją, po decyzji Sądu głównego zarejestrowana 26/05/1992.. Po roku partia już miała około 130 organizacji terenowych. 3 II RN kasuje ustawę o zakazie działalności KPB. W marcu 1993 KC KPB organizuje 32 zjazd KPB, 25 kwietnia Zjazd Komunistycznej Partii Białorusi (KPB-KPZR) podjął decyzję o połączeniu się z PKB. Po wyborach popierali Łukaszenkę. W wyborach do RN w 1995 r. uzyskali 22% miejsc /klub PKB liczył 45 osób). W lipcu 1996 r. występuje przeciwko Łukaszence. W listopadzie 1996 partia rozłamała się na dwie części, ortodoksyjni kom. odchodzą do nowo utworzonej KPB. Ten rozłam był ciężkim ciosem dla PKB: w 1997 r. partia straciła 4000 członków, 18 organizacji terenowych, w 1994 komuniści byli na kierowniczych stanowiskach w radach miejskich lub rejonowych. Po 1996 r. część z ich wychodzi z PKB, część została zwolniona. Jednocześnie sprzyjało to przerodzeniu się komunistów, stali się mniej ortodoksyjni (nie mogą już korzystać z hasel integracyjnych lub nostalgicznych), poszli na współpracę z innymi ugrupowaniami politycznymi. Oprócz BNF i AHP jest najważniejszym ugrupowaniem Rady Sił Demokratycznych. W wyborach lokalnych 2.III.2003 r. zdobyła 78 mandatów w kraju.</p>
PKB (Partia Komunistów Białorusi)	<p>Współprzewodniczący Władimir Siemienow, Anatolij Łaszkiewicz, jeden z organizatorów partii, były przewodniczący Mińskiego obkomu KPB, w 1996 r. wyjechał do Rosji, gdzie pracuje jako prezes zakładów „Rubin” – produkcja telewizorów.</p> <p>Wiktor Czykin, Sekretarz Komitetu Centralnego, kandydat partii w wyborach prezydenckich w 1994 r. – Wasil Nowikau, uzyskał 4,6% w I turze, co dało mu 6 pozycję, chociaż partia występował przeciwko</p>	<p>-zwolennicy „socjalistycznego rozwoju perspektywicznego”</p> <p>- suwerenność, demokratyzacja Białorusi</p> <p>-za pierwszoplanową rolę państwa i mocnym sektorem państwowym</p> <p>-polityka rolna oparta na społecznej własności ziemi i jej zasobów</p> <p>-uporządkowanie zasad kształtowania cen, ustanowienie cen regulowanych na towary pierwszej potrzeby, wprowadzenie ekwiwalentnej wymiany towarów między sektorami przemysłu i</p>	

	<p>instytucji prezydenta jako „burżuazyjnej formie kierowania”.</p> <p>Iwan Karaczenia</p>	<p>rolnictwa</p> <p>-hasła restytucji ZSRR</p>	
<p>Kamunistycznaja Partija Bielarusi</p> <p>(Komunistyczna Partia Białorusi)</p>	<p>Przewodniczący Wiktor Czykin, Sekretarz Komitetu Centralnego</p> <p>Członkowie komitetu centralnego:</p> <p>Doradca prezydenta Siarhej Posachau, główny redaktor gazety „Bielorosjia” Ihar Asinski, wiceprzewodnicząc y Rady republikańskiej DSPS Leanid Szkolnikau</p> <p>Obecna przewodnicząca Taciana Hołubiewa</p>	<p>-orientacja społeczeństwa na socjalistyczną drogę rozwoju</p> <p>- władza ludu</p> <p>-odrodzenia ZSRR</p> <p>-nieuznawanie Umowy z Białowieży</p> <p>-budowa kapitalizmu państwowego</p> <p>-prolukaszenkowska</p>	<p>Założona 2.XI.1996 r., komunistyczna, proprezydencka. Po decyzji plenum KC PKB o przeciwstawieniu się Łukaszence, część ortodoksyjnych towarzyszy (przeciwnicy żywych kontaktów z narodowymi demokratami) występuje przeciwko tej decyzji. Administracja Łukaszenki korzysta z tego żeby rozbić komunistów</p> <p>Przed listopadowym referendum 1996 r. odbywa się Zjazd KPB, gdzie delegaci występują z poparciem Łukaszenki i przeciw koalicji z opozycją. Z 1134 osób, założycieli KPB 60% mają ponad 60 lat. Po stworzeniu Izby Przedstawicieli 24 komunistów (- 45) pozostało w niej. Kontynuatorka KPB (1918-1991), która rządziła Białorusią w sposób totalitarny. Kiedy Rada Najwyższa Białorusi zlikwidowała ją, przekształciła się w Partię Komunistów (na czele Siarhiej Kalakin). Rozłam w 1996 r. Lojalna część odtworzyła KPB (proprezydencką), a PKB Kalakina przeszła do opozycji i zepchnięta została na margines. 15.VII.2006 KGB zaproponowało PKB zjednoczenie, Kalakin odrzucił propozycję, uznał to za spisek.</p>

<p>Narodny Ruch Białarusi</p> <p>(Ludowy Ruch Białorusi)</p>	<p>Przewodniczący</p> <p>- Siarhiej Hajdukiewicz</p>	<p>-konfederacja z Rosją</p> <p>-konstytucyjne ustanowienie dwujęzyczności</p> <p>-sprawiedliwe ceny i wynagrodzenie</p> <p>-ostra walka z korupcją</p> <p>- prawo do własności kolektywnej i prywatnej</p> <p>- sprzeciw wobec amerykanizacji społeczeństwa</p>	<p>I Kongres – IX 1993 Ruch zrzesza 27 organizacji o wyraźnie prorosyjskiej orientacji i proveniencji komunistycznej (m.in.: Partię Komunistów Białorusi, Związek Oficerów RB, Związek Weteranów RB, Związek Marynarzy, Komitet Matek Żołnierzy, Sobór Słowiański)</p>
<p>Białaruskaja partyja ziałonych „Zielony Świat”</p> <p>(Białoruska Partia Zielonych)</p>	<p>Przewodniczący</p> <p>Aleh Nowikau</p> <p>- Mikalaj Kartasz</p> <p>Aleh Hramyka</p>	<p>- zapewnienie obywatelom Białorusi prawa do czystego i zdrowego środowiska,</p> <p>-rozpowszechnianie ekologicznego sposobu myślenia, likwidacja broni jądrowej, chemicznej, biologicznej i najbardziej brutalnych typów broni tradycyjnej</p>	<p>Zjazd założycielski – 17.04.1994, zarejestrowana 3.VI.1994, ponownie 13.09.1999. Powołana w celu rozwiązywanie problemów ekologicznych metodami politycznymi. Związana z opozycją demokratyczną, startowała bez efektów w wyborach parlamentarnych w 2004 r. Ma status partii-obszernika w Europejskiej Partii Zielonych od X.2008 r. Poparła Milinkiewicza w wyborach prezydenckich w 2006 r.</p>

Bielaruskaja Ekalahicznaja Partya (Białoruska Partia Ekologiczna)	Przewodniczący: Michail Frydland	-zapewnienie obywatelom Białorusi prawa do czystego i zdrowego środowiska	Zjazd założycielski 16.12.1993, rejestracja 19.04.1994, przerejestrowanie 24.03.1995. Powstała w Mińsku
Ekalahicznaja Partycja „BEZ”	Współ-przewodniczący: Mikalaj Kartasz Michail Frydland	-zapewnienie prawa obywateli do porządku ekologicznego -propaganda idei oszczędnego korzystania z przyrody -odnowienie środowiska naturalnego	Powstała w 1998 po zjednoczeniu BPZ i BEP.
Żanoczaja Partycja „Nadzieja” (Kobieca Partia „Nadzieja”)	Przewodnicząca Walancina Palewikowa	Cel: polityczna aktywizacja kobiet. Wartości: -obrona rodziny, macierzyństwa, dzieci -otwarte społeczeństwo -reformy demokratyczne	Utworzona w 1994 na bazie związków zawodowych pracowników oświaty, rejestracja 3 czerwca 1994. W 1996 r. dołącza się do opozycji demokratycznej przeciw Łukaszence, później bierze udział w KDS, w lipcu 2000 r. dołącza się do KDS. W czerwcu 2001 r. wychodzi z jego składu. Kobieca partia „Nadzieja” 28.11.2003 stała członkiem rady koordynacyjnej Europejskiej Koalicji „Wolna Białoruś”. W roku 2007 przestaje istnieć. Jej kontynuatorką jest Białoruska Partia Demokratyczna.

		-sprawiedliwość społeczna -wolność polityczna i gospodarcza	
Sławiański Sabor „Bielaja Ruś” (Sobór słowiański „Biała-Ruś”)	Początkowo współprzewodniczą cy - Michaił Ilin, Nikołaj Sergiejew, Andriej Ciegalko, Obecnie przewodniczący Mikołaj Siarhiejau	-idea wyższości tradycji kultury słowiańskiej nad tradycją państwowości białoruskiej -dążenie do odrodzenia słowiańskiego życia umysłowego -obrona interesów Słowian we wszystkich dziedzinach życia społecznego -rozwój świadomości narodów słowiańskich i poczucia przynależności do wspólnego słowiańskiego etosu -stworzenia na Białorusi zagwarantowanego przez konstytucję ustroju opartego na samorządności	Zjazd założycielski – 6 VI 1992 teraz już nie istnieje (2008)

Zjednoczona Partia Socjaldemokratyczna	Przewodnicząca - Walentina Polewikowa Zastępca Aleksiej Korol	- opowiada się za integracją z Zachodem,	Powstała 24 sierpnia 2002 r. z połączenia Białoruskiej Partii Kobiet „Nadzieja”, Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej (BPSD) oraz części elektoratu Białoruskiej Socjaldemokratycznej Hramady (BSH) Stanisława Szuszkiewicza
Białoruska Partia Demokratyczna	Przewodnicząca Alena Jaśkowa	- integracja ze strukturami militarnymi UE (NATO) i gospodarczymi UE	Powstała w czerwcu 2003 r.
Białoruska Partia Narodowo-Demokratyczna	Przewodniczący Walery Liewanieuski	- integracja ze strukturami militarnymi UE (NATO) i gospodarczymi UE	Założona 24.09.2001 r.
Białoruska Partia Polityczna	Przewodniczący Mikołaj Ułanowicz	- integracja z Rosją	Utworzona 8.10.1994 r.. Socjalistyczna, prorosyjska, proprezydencka. Bierze udział w sojuszu z Komunistyczną Partią Białorusi
Białoruska Partia Wolności	Przewodniczący Siarżuk Wysocki	- nacjonalistyczna	W 2003 r. samorozwiązanie. Członkowie przeszli do „Sojuszu Prawicy”.
Białoruska Partia Zjednoczonej Lewicy „Sprawiedliwy świat”	Przewodniczący Siarhiej Kalakin	- współpraca z UE	Założona w 1991 r., od października 2009 r. działa pod obecną nazwą. Lewicowe, komunistyczne ugrupowanie polityczne, opozycyjne w stosunku do rządów Aleksandra Łukaszenki. W wyborach 2006 r. ugrupowanie poparło na urząd prezydenta Aleksandra Milinkiewicza.

			Kalakin był szefem sztabu wyborczego A. Milinkiewicza. W 2006 r. przystąpiła do ugrupowań tworzących Zjednoczone Siły demokratyczne. Zmiana nazwy partii 25 października (groźba likwidacji) na Białoruską Partię Zjednoczonej Lewicy „Sprawiedliwy świat”. S. Kalakin jest członkiem białoruskiej delegacji do Euro-Nestu
--	--	--	--

Organizacje młodzieżowe

Spartowa-Patryjatyčná Arhanizacyja „Kraj” (Sportowo-Patriotyczna Organizacja „Kraj”)	Do 2001 r. Wadim Kabanczuk lider organizacji Juhien Sadouski	Cele: -obrona narodowej idei i wartości Białoruskości -propaganda idei narodowej, wychowanie świadomych Białorusinów, bojowników za swoje prawo do istnienia -walka przeciwko reżymowi Łukaszenki, odrzucenie metod terrorystycznych -chrześcijańska idea	1998 r. Pierwsza akcja 27 listopada 1999 kiedy w miasteczku „Wyzna” organizacja urządziła obchody 79 rocznicy „Śluckiego czynu zbrojnego”, powstania w Śluku w 1920 r. przeciw bolszewikom. Odmawia białoruski polityczny establishment, uważając go za niezdolnego do działania. W 2001 r. część byłych liderów pozostawiła organizację i zaczęła zajmować się polityką, np. W. Kabanczuk. Przyczyniła się do opublikowania materiałów o zaginionych politykach Hanczaryku, Krasouskim.
Maładaja Hramada (Młoda Hromada)	Taciana Alesina	Przyciągnięcie młodzieży do socjaldemokracji	Główna lewicowa młodzieżowa organizacja polityczna

<p>Młody Front</p>	<p>Przewodniczący od 1996 r Pawał Sewiaryniec, został znów wybrany na ostatnim zjeździe MF, czerwiec 2002</p> <p>Obecnie przewodniczącym organizacji jest Zmicier Daszkiewicz – lider protestów młodzieżowych wiosny 2006 roku.</p>	<p>Główny cel – przyciągnięcie młodzieży do ruchu narodowego, wychowanie młodzieży w duchu patriotyzmu, zasad chrześcijańsko-demokratycznych, kształtowanie społeczeństwa obywatelskiego, popieranie wolnego rynku, pomoc w kształceniu złodego pokolenia psychicznie i fizycznie. Działalność na rzecz odrodzenia białoruskiej szkoły, kultury, języka białoruskiego, kształtowanie odpowiedzialności za los ojczyzny.</p>	<p>Sformował się jako siła polityczna podczas fali manifestacji wiosną 1996 roku, jedna z największych politycznych organizacji młodzieżowych.</p> <p>Bierze aktywny udział w ulicznych manifestacjach i protestach.</p> <p>2007 – zarejestrowana w Czechach.</p> <p>W 2008 roku wewnętrzne konflikty w organizacji.</p> <p>Nawoływała do bojkotu wyborów w 2000 r. W 2001 r. MF zorganizował Kongres Młodzieży Białoruskiej, na który przyjechało 520 delegatów z całej B., inicjował podpisanie porozumienia między jedynym kandydatem opozycji oraz młodzieżą. Przed wyborami 2001 r. przeprowadził kampanię „Wybieraj”. Od 24.09.2001 przez 8 miesięcy protestowali przeciwko niszczeniu narodowej nekropolii w Kuropatach. Jedną z najbardziej wpływowych sił politycznych Białorusi. Z powodzeniem brali udział w wyborach do miejskich Izb Deputowanych w 2003 r., w wyborach do Izby Przedstawicieli w 2004 r.. Zorganizowali blok Młoda Białoruś, który należał do stale działającej Rady Demokratycznych Partii</p>
---------------------------	---	---	---

			<p>Politycznych, a potem do Zjednoczonych sił demokratycznych. Zorganizowali miasteczko namiotowe na placu Kalinowskiego w Mińsku od 20 do 24 marca 2006 r. Wielu działaczy weszło do Komitetu Organizacyjnego zakładającego partię Białoruską Chrześcijańską Demokrację. Liczne akcje o zasięgu ogólnokrajowym. Liczy ok. tysiąca aktywnych działaczy, należy do politycznych międzynarodowych organizacji młodzieżowych.</p>
<p>Moladz BNF</p>	<p>Franak Wiaczorka (syn Wincuka Wiaczorki – wiceszefa BNF)</p>	<p>Działalność kulturalna i edukacyjna wśród młodzieży.</p>	<p>Powstała po odejściu Młodego Frontu od PBNF. Na początku listopada 2008 r. podpisała na 5 lat porozumienie ze Stowarzyszeniem „Młodzi Demokraci”</p>
<p>Bielaruski patryjatyчны sajuz molaŭdzi</p> <p>(Białoruski Patriotyczny Związek Młodzieży)</p>	<p>Jury Krywadubski</p>	<p>Agitacja proŁukaszenkowska, Kierowanie aktywnością studentów. Wspieranie wszystkich kierunków polityki Łukaszenki.</p>	<p>Powstała w 2002 roku w wyniku zjednoczenia BSM i BPSM – prorządowych organizacji młodzieżowych. Uważa się za spadkobiercę Komsomolu. Jest całkiem finansowana i kontrolowana przez państwo. Ma rozwiniętą strukturę.</p>

<p>Maładaja Bielruś Młoda Białoruś</p>	<p>Dmitry Kaśpiarowicz (od 28 listopada 2009 r.)</p>	<p>Chrześcijańska demokracja. Opowiada się za demokratycznymi przemianami i ochroną kultury narodowej. Zamierza prowadzić pozytywną kampanię propagandową na rzecz europeizacji Białorusi i wyboru demokratycznego prezydenta w 2011 r.</p>	<p>Nazwa zapożyczona od koalicji wyborczej w 2004 r. zawiązanej na czas wyborów parlamentarnych. Powstała 28 września 2008 r., w dzień wyborów. Celem jest jednoczenie istniejących struktur młodzieżowych dla organizacji skutecznej kampanii wyborczej w 2011r.</p>
<p>Młodzieżowy Chrześcijańsko-Społeczny Związek „Młodzi Demokraci” (SChSZ „MD”)</p>	<p>Przewodniczący: Kirył Ihnacik, Uładzimir Czyrwonienka, andrej Kazakiewicz, obecnie -Aliaksandr Szumkiewicz Wiceprzewodniczący – Artur Cubrakou</p>	<p>Centroprawica. Założona w 1997 r., pozytywnie zarejestrowana w 1999, 9 czerwca 2003 Sąd Najwyższy zlikwidował ją z powodu niedopełnienia formalności. Od 2002 współpracował ze Zjednoczoną Partią Obywatelską jako jej młodzieżówka. 22.02.2009 współpracę z powodów ideologicznych zerwano i nawiązano współpracę z ruchem A. Milinkiewicza. Wniosek o rejestrację w 2009 r. odrzucony</p>	<p>W 2001 r. w koalicji „Przemian” razem z Młodym frontem, Zjednoczeniem Białoruskich studentów, Stowarzyszenia Młodych Przedsiębiorców, Młodą Hramadą, Młodzieżą ZPO i Białoruskim Stowarzyszeniem Młodych Polityków. W 2003 r. w wyborach lokalnych kilku członków zostało deputowanymi do rad miejscowych w Mohylewie, Rohaczowie i innych miastach. W 2006 r. poparli A. Milinkiewicza, wzięli udział w tzw. dżinsowej rewolucji i budowie miasteczka namiotowego na placu Październikowym w Mińsku. W wyborach parlamentarnych w 2008 r. 3 członków MD znalazło się na wspólnej liście kandydatów opozycji demokratycznej. W listopadzie 2009 r.</p>

			współorganizowali Białoruski Blok Niepodległościowy.
Białoruski Patriotyczny Związek Młodzieży	Powołany w 1997 r. , jego działalność jest określana jako priorytet polityki państwa w sferze młodzieży. Organizacja bardziej państwowa niż społeczna. Zarządza wieloma obiektami sportowymi, klubami młodzieżowymi, dyskotekami.		Budowa społeczeństwa komunistycznego, socjalistycznego, proprezydencka.
Zrzeszenie Studentów Białoruskich	Przez 3 lata działało nielegalnie, zarejestrowane 27 maja 1992 r., ponowna rejestracja 11 października 1995. Sąd Najwyższy zdelegalizował Zrzeszenie 3 grudnia 2001 r.	Ogólnonarodowa pozarządowa organizacja studencka, cel: wychowanie pokolenia młodej inteligencji białoruskiej, umocnienie państwowości, przywrócenie pozycji kultury białoruskiej wśród kultur europejskich, liczy ponad tysiąc członków, oddziały w 10 miastach Białorusi oraz Lublinie, Lwowie. Wilnie, Londynie.	Budowa społeczeństwa obywatelskiego.
„Supolnasc”	Organizacja o profilu pomocowym, obszar zainteresowań: edukacja. Organizacja współpracuje ze szkołami i organizacjami pozarządowymi, organizuje		Realizacja programu edukacyjnego "Nauczyciel, Szkoła, Społeczeństwo w trzech zakresach: organizowanie centrów zasobów dla nauczycieli, edukacja metodyczna i społeczna

	szkolenia i konsultacje dla nauczycieli, organizacji pozarządowych, wspiera działania kulturalne i historyczne. Członek Ogólnobiałoruskiej Sieci Organizacji Pozarządowych BARC.		edukacja (konferencje, seminaria) we współpracy z Towarzystwem Białoruskiej Szkoły, Towarzystwem Języka Białoruskiego. Działania skierowane do nauczycieli, ekologów, psychologów, historyków, pedagogów, nauczycieli języków obcych, krajoznawców. Trzeci zakres programu nosi tytuł "Społecznie zorientowana szkoła". Towarzystwo wydało m.in. płytę "Ballady Księstwa Litewskiego" wspierała wydanie tomiku poezji w języku białoruskim. Jest partnerem "Młodzieżowych Klubów Historii Bliskiej"..
--	--	--	---

Koalicje

<p>Narodnaja kaalicyja 5+</p> <p>Ludowa koalicja 5+</p> <p>Członkami koalicji są: Białoruska Partia Pracy, Białoruska Socjal-Demokratyczna Hromada, Partia BFL, Partia Komunistów Białorusi, Zjednoczona Partia Obywatelska Białorusi</p>	<p>Została utworzona z przedstawicieli różnych partii i organizacji społecznych m.in.: partia BFL, Partia Komunistów Białorusi, Białoruska Socjal-Demokratyczna Hromada, Białoruska Partia Pracy, ZPOB</p> <p>19 stycznia 2001 w Mińsku zostało obwieszczone nowe „zjednoczenie” polityczne</p>	<p>Anatol Liabiedźka Wincuk Wiaczorka, Stanisław Bahdankiewicz, W. Szłyndykau, P. Danejka, Jurij Chadyka, G. Semdianawa, L. Grażnowa, i inne.</p>	<p>Program Ludowej Koalicji „5+” składa się z następujących punktów:</p> <p>1. Wysoki poziom życia</p> <ul style="list-style-type: none"> - Obrona pensjonariuszy - europejski poziom zarobków - normalny poziom opłat komunalnych
--	---	--	---

	<p>opozycji białoruskiej „Ludowa koalicja „5+”. Wtedy przedstawiciele koalicji zaprezentowali program polityczny tej organizacji pod tytułem „Pięć kroków do lepszego życia”. Program ten podpisali m.in. A. Buchwostau, S. Szuszkiewicz, F. Liabiedźka, S. Kaliakin, W. Wiaczorka, też akademik R. Harecki, P. Kazłowski, A. Maraczkin, W. Starawojtau, M. Hryb, W. Hanczaryk.</p> <p>Ludowa koalicja „5+” prezentowała listę osób uczestniczących w wyborach do parlamentu (ok. 200 osób). Dużo osób z tej listy pracuje w państwowych strukturach. Szanse partii opozycyjnych na wygranie wyborów parlamentarnych zostały zbadane przez Białoruski Instytut Naukowy „NISEPI”(marzec 2004). Uczestniczyło w badaniach 1.480 osób. Koło 64,2% uczestników powiadomiło, że oni będą uczestniczyć w wyborach, 42, 7 % będzie głosować na partie opozycyjne.</p>		<p>-zapewnienie rozwoju ekonomicznego</p> <p>2. Dać pracę ludziom</p> <ul style="list-style-type: none"> - stymulowanie utworzenia nowych miejsc pracy - obrona pracujących <p>3. Władza dla ludu</p> <ul style="list-style-type: none"> - termin prezydentury nie może przekraczać dwu kadencji - samorząd lokalny musi być „niezależny” od władzy państwowej - otwarte wybory <p>4. Otwarty budżet państwa</p> <ul style="list-style-type: none"> - likwidacja nielegalnych funduszy - pomoc mniej zamożnej części społeczeństwa <p>5. Szacunek na świecie</p>
--	--	--	---

	<p>Rezultaty sondażu: z całości respondentów – 13,4% będzie głosować na deputowanych z Ludowej koalicji „5+”</p>		<p>- zakaz polityki „samoizolacji”</p> <p>-normalne stosunki z państwami sąsiednimi i państwami UE</p> <p>- zapewnienie obywatelom Białorusi wolnego przekroczenia granic wszystkich państw</p>
<p>Eurapijskaja kaalicyja Wolnaja Bielaruś</p> <p>Europejska Koalicja Wolna Białoruś</p> <p>Kaalicyja „Wolnaya Belarus””, członkowie koalicji: Białoruska Partia Socjal-Demokratyczna (Hromada Ludowa),Kobieta Partia „Nadzieja”; Białoruskie Kobieta Forum; Partia „Odrodzenie Ojczyzny”; Białoruska Asocjacja Kobiet-Prawników; Inicjatywa Obywatelska „Pamiętamy” (I. Krasowska, S. Zawadzka); „Białoruski ruch”; Organizacja Obywatelska „Białoruski Dom”; Centrum młodzieżowe „Wolat”(Borysów);”Maładzieczanskaja talaka”; „Młodzi socjaldemokraci”</p>	<p>Europejska koalicja „Wolna Białoruś” została utworzona w Mińsku 1 listopada 2003 r. O utworzeniu koalicji powiadomiła Białoruska Partia Socjal-Demokratyczna (Hromada Ludowa), partia „Nadzieja” i inne. Szanse partii opozycyjnych na wygranie wyborów parlamentarnych zostały zbadane przez Białoruski Instytut Naukowy „NISEPI”(marzec 2004). Uczestniczyło w badaniach 1.480 osób. Koło 64,2% uczestników powiadomiło że będzie uczestniczyć w wyborach, 42, 7 % będzie głosować na partie opozycyjne. Rezultaty: z całości respondentów – 7,4%</p>	<p>M. Statkiewicz, A. Sannikau, W. Matusiewicz, N. Strużycka, A. Fedarau, W. Lewaneuski</p>	<p>Głównym zagadnienie koalicji „Wolna Białoruś” jest zjednoczenie wszystkich sił demokratycznych na Białorusi. Dla tego planem koalicji jest:</p> <p>- Utworzenie bloku partii dla uczestnictwa w wyborach parlamentarnych pod nazwą „Nasza Białoruś”,</p> <p>- utworzenie mocnej sieci obserwatorów z procesu wyborczego, walka o demokratyzację procesu wyborczego,</p> <p>- główny cel bloku -- rozpoczęcie procesu negocjacji o wstąpienie Białorusi do</p>

<p>organizacja obywatelska „Białoruska Solidarność”; Międzynarodowa fundacja E. Polockiej”; „Blok demokratyczny „Wolna Białoruś” i inne.</p>	<p>będzie głosować na deputowanych z Europejskiej koalicji „Wolna Białoruś”</p>		<p>struktur UE, i późniejszym wstąpieniu Białorusi do Unii</p>
<p>Abjadnanyja Demakratycznyja Sily</p> <p>Zjednoczone Sily Demokratyczne</p> <p>Koalicja została utworzona przy współpracy prawie wszystkich partii politycznych Białorusi, poza KChP-BNF (Paźniak).</p>	<p>Stworzone w Mińsku przed wyborami 2006 roku. Główny cel – wybory prezydenckie, wystawienie jednego kandydata. W czasie kampanii wyborczej wewnątrz koalicji zwycięża A. Milinkiewicz. Głównym jego przeciwnikiem był A. Labiedzka.</p> <p>Występowała w wyborach parlamentarnych 2008 roku. Obecnie istnieje tylko formalnie.</p>	<p>Aliaksandar Milinkiewicz – przewodniczący w czasie kampanii wyborczej. Po niej stracił to stanowisko i ADS traci swoje znaczenie.</p> <p>A. Labiedzka. P. Kaliakin i inni.</p>	<p>Proeuropejska orientacja w polityce zagranicznej</p> <p>Gwarancje socjalne</p> <p>Polityka odrodzenia narodowego Białorusi</p> <p>Zjednoczenie demokratów Białorusi w jednym ruchu</p>

<p>Ruch Za Swabodu</p> <p>Ruch o Wolność</p> <p>Na początku kampanii wyborczej Milinkiewicza 2006 roku. Już jesienią pierwsza próba rejestracji. Ale zarejestrowano ruch dopiero w końcu 2008.</p>	<p>Ruch jednoczy przedstawicieli różnych organizacji Białorusi. Nie tylko politycznych. Nie jest partią i nie posiada dokładnej struktury. A. Milinkiewicz deklaruje udział w wyborach 2010.</p>	<p>Lider – Aliaksandar Milinkiewicz.</p> <p>W.Karniajenka. A.Michalewicz. A.Hubarewicz. I.Kulej.</p>	<p>Demokratyzacja społeczeństwa białoruskiego poprzez programy edukacyjne</p> <p>Budowa społeczeństwa obywatelskiego</p> <p>Eurointegracja Białorusi</p> <p>Działalność obrony prawnej.</p>
<p>Nowe Pokolenie</p>	<p>Młodzieżowa koalicja, deklaracja podpisana 5 maja 2009 r. przez liderów młodzieżowych ugrupowań: Młody Front, Młodzież BNF, Sojusz Prawicowy</p>	<p>Dźmitryj Daszkiewicz Siarhiej Semeniuk Jurij Karetnikou</p>	<p>Budowa społeczeństwa obywatelskiego, przygotowanie do wyborów w 2010 i 2011 r.</p>

<p>Białoruska Narodowa Rada Organizacji Młodzieżowych i Dziecięcych</p>	<p>Kwiecień 1997 zjazd założycielski. Charakter antyprezydencki Republikańskie Stowarzyszenie Klubów UNESCO Republikańska Organizacja Społeczna „Next Stop – New Life”, Zrzeszenie Studentów Białoruskich, Białoruskie Stowarzyszenie Studentów Prawa, Stowarzyszenie Młodych Polityków, Białoruski Związek Młodzieży (były Komsomol), Forum Obywatelskie Pionierzy, Stowarzyszenie Studentów Politologów, Zrzeszenie Białoruskich Skautów</p>	<p>Dźmitryj Daszkiewicz Siarhiej Semeniuk Jurij Karetnikou</p>	<p>Budowa społeczeństwa obywatelskiego, przygotowanie do wyborów w 2010 i 2011 r. Opowiada się za niepodległością, demokracją, respektowaniem praw człowieka</p>
<p>"Przemian" ("Pieramienau")</p>	<p>Zawiązana w 2001 r., weszły Młody Front, Zjednoczenie Białoruskich Studentów, Stowarzyszenie Młodych Przedsiębiorców, Młoda Hramada, Młodzież ZPO i Białoruskie Stowarzyszenie Młodych Polityków.</p>		<p>Brali udział w pracach sztabów wyborczych, niezależnej obserwacji, kampaniach mobilizacyjnych i grupach inicjatywnych demokratycznych kandydatów - Alaksandra Jaraszuka i Uładzimira Hanczaryka..</p>

Młoda Białoruś (w ramach Narodowej Koalicji 5+)	Do bloku wyborczego weszli przedstawiciele „Młodego Frontu” partii BFL, Młodej Gromady, niektórzy radni.	Paweł Siewiaryniec	Pod hasłem „Uczestniczyć w wyborach i zwyciężyć”
--	---	---------------------------	---

SCENA POLITYCZNA BIAŁORUSI

PARTIE PRAWICOWE I CENTRYŚCI:

Bielaruski Narodny Front „ADRADŽENNIE” – (Białoruski Front ludowy - „ODRODZENIE”)

Kanserwatyuna-Chreścianskaja Partyja „BNF”(Konserwatywno-Chrześcijańska Partia „BNF”)

Nacyjanalnaja Partyja Bielarusi (Narodowa Partia Białorusi)

Bielaruskaja Chreścijanska-Demokratycznaja Partyja (Białoruska Partia Chrześcijańsko-Demokratyczna)

Bielaruskaja Chryścijanska-Demokratycznaja Złucznaść (Białoruskie Zrzeszenie Chrześcijańsko-Demokratyczne)

Partyja „Chreścijanska-Demokratyczny Wybar” (Partia Chrześcijańsko-Demokratyczny Wybór)

Abjadnanaja Hramadzianskaja Partyja Bielarusi (Zjednoczona Obywatelska Partia Białorusi)

Abjadnanaja Demokratycznaja Partyja

Hramadzianskaja Partyja (Partia Obywatelska)

Partia Narodnaj Zhody (Partia Zgody Narodowej)

PARTIE SOCJALDEMOKRATYCZNE

Bielaruskaja Sialanskaja Partyja (Białoruska Partia Chłopska)

Bielaruskaja Sacyjał-Demokratycznaja Hramada (Białoruska Socjaldemokratyczna Hromada)

Bielaruskaja Sacyjał-Demokratycznaja Partyja „Narodnaja Hramada” BSDP „NH” (Białoruska Socjaldemokratyczna Partia „Hromada Ludowa”.

Sacyjał-Demokratycznaja Partyja Narodnaj Zhody SDPNZ (Socjaldemokratyczna Partia Zgody Ludowej)

Bielaruskaja Sacyjał-Demokratycznaja Partyja BSDP (Białoruska Socjaldemokratyczna Partia)

PARTIE KOMUNISTYCZNE

Partyja Kamunistau Bielarusi PKB (Partia Komunistów Białorusi) (opozycja)

Kamunistycznaja Partyja Bielarusi (Komunistyczna Partia Białorusi) (lukaszenkowska)

PROROSYJSKIĘ PARTJĘ OBOZU HAJDUKIEWICZA

Liberalna-demokratycznaja partyja (Liberalno Demokratyczna Partia)

Liberalna-demokratycznaja partyja Bielarusi (Liberalno-demokratyczna Partia Białorusi)

ŻYCIORYSY

ZIANON PAŹNIAK (ur. 24 kwietnia 1944 w miasteczku Subotniki w rejonie iwiejskim) – białoruski archeolog, polityk i działacz społeczny, założyciel Białoruski Front Narodowy, dążącej do całkowitego wyzwolenia Białorusi spod wpływów rosyjskich. Jest jednym z liderów białoruskiego

narodowowyzwoleńczego od początku procesów demokratycznych na Białorusi w 1988 r. W 1988 roku przeprowadził badania archeologiczne w Kuro, które ujawniły miejsce spoczynku 100 tysięcy ofiar terroru stalinowskiego na Białorusi. W latach 1990-1996 był deputowanym i liderem frakcji Białoruskiego Frontu Narodowego w Radzie Najwyższej. W marcu 1996 uciekł za granicę razem z deputowanym Siarhiejem Nawumczykiem. W kwietniu tego samego roku powrócił do kraju by zorganizować demonstrację w okazji rocznicy katastrofy w Czarnobylu. Po demonstracji władze podjęły nieudaną próbę zatrzymania Paźniaka w siedzibie Białoruskiego Frontu Narodowego w Mińsku. Po próbie zatrzymania Paźniak upuścił Białoruś i udał się na emigrację do USA. Obecnie jest przewodniczącym założonej przez siebie Konserwatywno-Chrześcijańskiej Partii BNF.

STANISŁAW SZUSZKIEWICZ (ur. 15 grudnia 1934), radziecki i białoruski naukowiec, działacz państwowy, polityk, były przewodniczący Rady Najwyższej Białorusi (głowa państwa i parlamentu). Stanisław Szuszkiewicz jest synem znanego pisarza białoruskiego represjonowanego w czasach stalinizmu. W wejściu w politykę Szuszkiewicz był wybitnym naukowcem (profesorem matematyki i fizyki), członkiem korespondencyjnym Białoruskiej Akademii Nauk, autorem licznych książek i publikacji, a także ponad 50 różnych odkryć. W latach 1960-61 starszy inżynier w Mińskich Zakładach Radiowych, uczył w tym czasie rosyjskiego H. Lee Oswalda. Jako przewodniczący Rady Najwyższej Białoruskiej SRR, a później pierwszy przywódca niepodległej Białorusi, odegrał ogromną rolę w powstaniu Wspólnoty Niepodległych Państw, wraz z Borysem Jelcynem i Leonidem Krawczukiem sygnował 8 grudnia 1991 roku umowę w Wiskul (umowa białowieska) rozwiązującą ZSRR i powołującą do życia nową organizację integracyjną. W czasach sprawowania władzy, zwolennik neutralności wojskowej Białorusi oraz polityki dialogu i partnerstwa z Zachodem. Polemizował w tej sprawie z premierem Wiaczasławem Kiebiczem oraz Miaczysławem Hrybem, którzy preferowali orientację prorosyjską. Był zdecydowanym zwolennikiem polityki reform gospodarczych, choć efekty ich wprowadzania (z powodu ich braku) w latach 1991-93 były raczej mizerne. W wyborach lipcowych z 1994 roku otrzymał jedynie 10% poparcia, nie dostając się do drugiej tury, co było szokiem dla demokratycznie zorientowanej części społeczeństwa Białorusi. Od 1994 roku pełnił funkcję dyrektora Centrum Badań Politycznych i Ekonomicznych Humanistycznego Uniwersytetu Europejskiego w Mińsku, aż do czasu jego likwidacji. Stanisław Szuszkiewicz wymieniany był wśród kandydatów, biorących udział w wyborach prezydenckich. W 2006 roku, na Kongresie Sił Demokratycznych, 2 października 2005, udzielił poparcia Aleksandrowi Milinkiewiczowi jako wspólnemu kandydatowi opozycji. Laureat nagrody Jana Nowaka Jeziorańskiego 2006.

WINCUK WIACZORKA, urodzony w 1961 r., do 7 klasy mieszkał w Brześciu. Przewodniczący Białoruskiego Frontu Ludowego „Odrodzenie” od 1999 r. Były wiceprzewodniczący Białoruskiego Frontu Ludowego „Odrodzenie” (1994-1999), partii BNF (1995-1999). Od roku 1979 brał udział w narodowym ruchu młodzieżowym, był jednym z założycieli i kierowników organizacji „Białoruskie warsztaty śpiewu i dramatu” (1979-1984), Białoruskiej Tolerancyjnej Hramady (1979-1985), klubów imienia Karatkiewicza (1985) i „Talaki” (1986-1989), „Niezależność” (1986-1990), Konfederacji Białoruskich Związków Młodzieżowych (1988-1989). Brał udział w wydawaniu drugoobiegowych pism „Liustra dzion” (1980) i „Buraczok” (1986-1987). Stworzył społeczność organizację „Centrum Wspólnota,” i stanął na jej czele (1995), przewodniczącym grupy roboczej Zgromadzenia Pozarządowych Organizacji Białorusi, członkiem Komitetu Organizacyjnego (1988) i Sejmu BNF (1989), wiceprzewodniczącym (od 1995) i przewodniczącym BNF (1999-2007). Przewodniczącym organizacji społecznej „Centrum Supolnaść” – „Ciwic Society Centre”. Członek Redakcji czasopisma „Spadczyna”. Członek Rady Towarzystwa Białoruskiego imienia Franciszka Skaryny. Wykładowca w Białoruskim Liceum Humanistycznym. Ojciec z wykształcenia ekonomista, był na wielu stanowiskach finansowych, administracyjnych i partyjnych. Wiaczorka ukończył Wydział Filologii Białoruskiego Państwowego Uniwersytetu imienia Lenina razem z Siarhejem Dubaucem, Alesiem Suszą. W 1979 r. członek grupy młodzieżowej „Bieloruskaja majstrounia”(„Śpieunaja majstrounia”).

„Dramatyczna majstrounia”, „Śpieuna-dramatyczna majstrounia”), następnie członek ugrupowania „Talaka”. Jeden z organizatorów rozeznania 1 kwietnia 1986 r. „Hukańnia wiosny” (teatralizowane święto spotkania wiosny, korzeniami sięga do tradycji pogańskich) na przedmieściu Troickim (starego Mińska), zorganizowanego w ostatni dzień Tygodnia Sztuki Pięknej (to była inicjatywa Związku Malarzy ZSSR). Od 1 I 1991 r. współpracownik czasopisma „Spadczyna” oraz wykładowca w Białoruskim Liceum Humanistycznym. Bezskutecznie brał udział w wyborach do RN XII i XIII kadencji. Iryna, zawodowy matematyk, historyk nauki. Trójka dzieci. Wiaczorka ukończył Wydział Filologii BUP (1983), rozpoczął naukę na aspiranturze w Instytucie Językoznawstwa AN Białorusi (1986), językoznawca, wykładowca w Mińskim Państwowym Instytucie Pedagogicznym, w Białoruskim Liceum Humanistycznym (od 1990), zastępca redaktora naczelnego czasopisma „Spadczyna” (1990-2002). Według informacji laboratorium badań aksjometrycznych „Nowak” lid W. Wiaczorka w przyszłych wyborach prezydenckich mógłbym dostać tylko 5% głosów. (Badania odbyli się pomiędzy 26 lutego a 3 marca 2004 r. Ankieta liczyła 1.107 osób).

LAWON BARSZCZEUSKI, (ur. 4 marca 1958 w Połocku) - białoruski filolog i polityk opozycyjny. Z wykształcenia - doktor nauk filologicznych. Pracował jako nauczyciel szkolny i akademicki. W 1985 roku współtworzył miński klub młodych tłumaczy Babilon. Jest redaktorem wychodzącej od 2000 r. we Wrocławiu serii wydawniczej Biblioteka białoruska. Był również współzałożycielem i zastępcą dyrektora Białoruskiego Liceum Humanistycznego, zamkniętego przez władze w 2003 roku. W latach 1990-1995 był deputowanym Rady Najwyższej XII Kadencji. Był członkiem komisji ds. edukacji, kultury i zachowania dorobku historycznego, a także członkiem komisji spraw zagranicznych i międzynarodowych stosunków gospodarczych. W latach 1996-1999 pełniąc obowiązki przewodniczącego Białoruskiego Frontu Narodowego, a od 1999 roku - doradcą Wincuka Wiaczorki. Na 10 Zjeździe partii Białoruski Front Narodowy w grudniu 2007 roku został wybrany przewodniczącym tej partii.

ALIAKSANDAR KAZULIN (ur. 25 listopada 1955 w Mińsku) – białoruski polityk, aktualnie szef opozycyjnej Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej. Hramada, kandydat w wyborach prezydenckich 2006. Oskarżał prezydenta Łukaszenkę m.in. o handel bronią i fałszerstwa budżetowe. W latach 1996-2001 rektorem Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, zaś 1998-2001 ministrem, jednak utracił zaufanie Łukaszenki i został usunięty z pełnionej funkcji. 11 marca 2006 został aresztowany przez władze porządkowe po udziale w demonstracji. 13 lipca 2006 sąd w Mińsku skazał Kazulina na pięć i pół roku więzienia za "chuligaństwo" (art. 339 część 2 białoruskiego kodeksu karnego) i "organizowanie zgromadzeń, które łamią porządek publiczny lub udział w takich zgromadzeniach" (art. 342 część 1. białoruskiego KK). Aleksander Kazulin prowadził od 20 października głodówkę. Kazulin protestował w ten sposób przeciw polityce Aleksandra Łukaszenki, chcąc zwrócić uwagę społeczności międzynarodowej na sytuację na Białorusi. Protest przerwał 12 grudnia, czyli po 53 dniach, z powodu skrajnego wyczerpania. Władze białoruskie nie dopuszczali do niego Międzynarodowego Czerwonego Krzyża ani innego wybranego przez niego lekarza. O uwolnienie Kazulina walczyła między innymi Amnesty International, która uważała go za więźnia sumienia. Rezolucję w jego sprawie przyjął sejmowa Komisja Spraw Zagranicznych oraz Senat RP. W sierpniu 2008 wypuszczono go z więzienia w ramach nieoficjalnej umowy z UE.

ANATOL LABIODŹKA, (ur. 27 czerwca 1961), polityk białoruski, od 2000 roku przewodniczący Zjednoczonej Partii Obywatelskiej. Ukończył wydział humanistyki języka francuskiego Instytutu Pedagogicznego w Mińsku oraz wydział prawa Państwowego Uniwersytetu Białorusi. Ostatni szef białoruskiego komsomolu, poseł Rad Najwyższych 12 i 13 kadencji. Był jednym z inicjatorów próby impeachmentu prezydenta (1996 rok). Jego partia pozostaje w opozycji do Aliaksandra Łukaszenki. Po wyborach do niższej Izby parlamentu i referendum w październiku 2004 roku, protestujący przeciw ich sfalszowaniu

Labiódzka został brutalnie pobity przez milicję. Podczas Kongresu Sił Demokratycznych, 2 października 2005, był jednym z dwóch faworytów na stanowisko wspólnego kandydata opozycji w wyborach prezydenckich, przegrał jednak z Aliaksandrem Milinkiewiczem.

SIARHIEJ HAJDUKIEWICZ (ur. 8 września 1954 w Mińsku) – białoruski polityk, lider Liberalno-Demokratycznej Partii Białorusi (powiązanej z Liberalno-Demokratyczną Partią Rosji Władimira Żirinowskiego). Hajdukiewicz jest byłym deputowanym i żołnierzem armii radzieckiej w stopniu pułkownika. W latach 1982-1984 był doradcą wojskowym w Iraku. W latach 1992-1994 był przewodniczącym komitetu ds. ochrony socjalnej pracowników resortów siłowych. W 2001 roku stanął na czele Liberalno-Demokratycznej Partii Białorusi, tolerowanej przez prezydenta Łukaszenkę partii opozycyjnej. Dwukrotnie startował w wyborach prezydenckich w 2001 i 2006.

ALIAKSANDAR MILINKIEWICZ (ur. 25 lipca 1947 w Grodnie), absolwent Uniwersytetu Grodzieńskiego, doktor matematyki i fizyki, docent Uniwersytecie Grodzieńskim (1978-1980, 1984-1990) w latach 1980-1984 na Uniwersytecie w Algierze. Od 1990 do 1996 wicemarszałek Grodna. Od 1996 do 2001 lider opozycyjny. W wyborach prezydenckich w 2001 był szefem sztabu wyborczego Szymona Domasza. 2 października 2005 został wybrany na stanowisko wspólnego kandydata opozycji w wyborach prezydenckich (Białoruskiego Kongresu Sił Demokratycznych). Jego pradziad walczył w powstaniu Kalinowskiego (białoruska nazwa powstania styczniowego), a ojciec w okresie międzywojennym walczył o białoruskie szkolnictwo (w wyniku czego został osadzony w więzieniu w Rzeczypospolitej). Sam Milinkiewicz poza ojczystym białoruskim biegle włada polskim, angielskim, francuskim i rosyjskim. Milinkiewicz jest honorowym członkiem Związku Polaków na Białorusi. Aleksander Milinkiewicz jest liderem niezarejestrowanej partii "Za Wolność". 10 października 2006 roku został uhonorowany Nagrodą imienia Sérgio Vieira de Mello za działania na rzecz pokoju. 26 marca 2007 roku został pobity przez milicję podczas demonstracji okazji dnia wolności. 1 grudnia 2007 roku został laureatem Nagrody im. Kazimierza Pułaskiego "Rycerz Wolności" za promowanie wolności, sprawiedliwości i demokracji.

ALEŚ MICHAŁEWICZ (ur. 15 maja 1975 w Mińsku) - białoruski polityk opozycyjny, były członek i wiceprzewodniczący Białoruskiego Frontu Narodowego (BFN). Pochodzi z rodziny białoruskich naukowców, członków Akademii Nauk Białoruskiej SRR. Uczył się w Białoruskim Liceum Narodowym im. Józefa Kołasa. W 1997 roku ukończył Białoruski Uniwersytet Państwowy w Mińsku ze specjalnością nauki polityczne, kształcił się również na uczelniach w Warszawie i Oxfordzie. Naukę kontynuował w Aspiranturze Instytutu Państwa i Prawa Narodowej Akademii Nauk Białorusi. W 1993 roku wstąpił do Białoruskiego Frontu Ludowego. Był założycielem i przewodniczącym Zjednoczenia Białoruskich Studentów (Задзіночаныя беларускіх студэнтаў) w latach 1995-1997 roku stał na czele Młodzieżowego Centrum Informacyjnego, był również wiceszefem Białoruskiego Frontu Ludowego. W 2008 roku kandydował na funkcję prezesa BFL, ścierając się z Wincukiem Wiaczorką, jednak ostatecznie kompromisowym kandydatem został Lawon Barszczeuski. 14 czerwca 2008 roku decyzją sejmu wykluczono go z partii za publiczną krytykę władz ugrupowania. Wziął udział w wyborach parlamentarnych z 2008 roku.

PAWAŁ SIEWIARYNIEC - polityk opozycyjny, pisarz i publicysta. Z wykształcenia inżynier geologii – w 2000 roku ukończył wydział geologii Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego w Mińsku. Od 1994 roku współpracował z białoruskimi gazetami rządowymi i opozycyjnymi, a od 1998 r. publikował tylko w prasie niezależnej. Od 1995 roku zajmuje się działalnością polityczną jako członek Białoruskiego Frontu Narodowego (od 1994) i Młodego Frontu (od 1997 r. był przewodniczącym tej organizacji). Dał się poznać jako organizator manifestacji ulicznych (1998), obrońca Kuropatów (2001-2002), organ

protestów przeciw kolejnej kadencji prezydenta Aliaksandra Łukaszenki (2005). Skazany został na 3 lata robót publicznych, wskutek amnestii zmniejszono do dwóch lat. Karę odbywał w szkółce leśnej. W 2007 roku wyszedł na wolność.

ALIAKSANDR ŁUKASZENKA ur. 30 sierpnia 1954 w miasteczku Kopyś, obwód witebski) – białoruski polityk, prezydent Białorusi od 1994 roku. W 1975 ukończył Instytut Pedagogiczny w Mohylewie, w 1985 Białoruską Akademię Rolniczą w Horkach, uzyskując dyplom nauczyciela historii, nauk społecznych i ekonomii. W latach 1975-1977 i 1980-1982 służył w oddziałach ochrony pogranicza KGB jako instruktor polityczny. Po odbyciu służby wojskowej i wstąpieniu do KPZR został zastępcą, a później dyrektorem sowchozu na wschodzie kraju. W 1990 roku został wybrany do Rady Najwyższej BSRR. W 1991 popierał puczystów Janajewa przeciwko legalnemu prezydentowi ZSRR Michailowi Gorbaczowowi. Opowiadał się zdecydowanie przeciwko likwidacji Związku Radzieckiego, zwolenników niepodległości Białorusi nazywając zdrajcami i agentami imperializmu. Deklaruje, że jako jedyny deputowany Rady Najwyższej BSRR głosował przeciwko ratyfikacji układu białowieskiego z 8 grudnia 1991. W latach 1991-1994 pełnił dalej funkcję deputowanego do Rady Najwyższej BSRR, zasłynął z bezpardonowej walki z prawdziwą i wyimaginowaną korupcją na szczytach władzy. W lipcu 1994 wybrano go na prezydenta Białorusi. W pierwszej turze zdystansował kandydatów niepodległościowych: Stanisława Szuszkiewicza i Zianona Paźniaka, w drugiej rundzie uzyskał 80% głosów wygrywając z premierem Wiaczasławem Kiebiczem. Zbiedniałą część społeczeństwa Białorusi przekonał do siebie obietnicą zakończenia tzw. złodziejskiej prywatyzacji i rozliczenia afer gospodarczych z lat 1991-1994 oraz zacieśnieniem związków politycznych i ekonomicznych z Rosją.

MIECZYŚLAU IWANAWICZ HRYB (ur. 29 września 1938 roku w miejscowości Sawiczy koło Grodna), białoruski polityk, były przewodniczący Rady Najwyższej (szef państwa i parlamentu) Hryb rozpoczął karierę zawodową jako milicjant, ukończył Wyższą Szkołę Milicyjną KGB we Lwowie. Karę w białoruskim MSW zakończył w stopniu generała. Od 1985 roku pełnił funkcję I sekretarza KGB w Witebsku oraz posłował do Rady Najwyższej BSRR. Po rozpadzie ZSRR reprezentował w parlamencie tzw. frakcję betonową, opowiadając się przeciwko reformom wolnorynkowym. Pozostał zdecydowanym zwolennikiem integracji gospodarczej i politycznej z Moskwą oraz przeciwnikiem rozliczeń ze zbrodniami komunizmu. 28 stycznia 1994 roku wybrany na przewodniczącym Rady Najwyższej Białorusi, został następcą liberalnego Stanisława Szuszkiewicza w fotelu szefa państwa.

WIKTAR ŁUKASZENKA (ur. 28 listopada 1976 roku) - syn prezydenta Białorusi Aleksandra Łukaszenki i jego asystent ds. Bezpieczeństwa Narodowego, członek Rady Bezpieczeństwa Białorusi. Odpowiada za resorty siłowe. Ukończył Instytut Stosunków Międzynarodowych na Uniwersytecie w Mińsku. Służył w sztabie wojsk ochrony pogranicza w Mińsku, uzyskał stopień kapitana oraz medal *"za zasługi w obronie granicy państwowej"*. Od marca 2001 roku współpracownikiem MSZ Białorusi jako doradca ds. Europy Zachodniej, od marca 2005 roku jest asystentem swojego ojca ds. bezpieczeństwa narodowego. 16 października 2007 roku został przewodniczącym Białej Rusi.

JURY ZACHARANKA (ur. 4 stycznia 1952 w Wasilewiczach w rejonie rzeczyckim, zaginął 7 maja 1999 roku) – były minister spraw wewnętrznych Białorusi. Jury Zacharanka w roku 1977 ukończył Wołgogradzką Szkołę Wyższą MSW ZSRR, a w 1989 Akademię MSW ZSRR. Był sędzią śledczym w Swietłogrodzie oraz w Homlu, gdzie był kierownikiem wydziału śledczego. W latach 1977-1991 był także zastępcą szefa Urzędu Spraw Wewnętrznych Homełskiego Obwodowego Komitetu Wykonawczego. W latach 1994-1995 sprawował urząd ministra spraw wewnętrznych Białorusi. Od 1992 do 1996 roku był Kierownikiem Wydziału Śledczego, oraz Komitetu Śledczego MSW Białorusi. Zdymisjonowany przez Łukaszenkę 16 października 1995, został jedynym

przywódców Zjednoczonej Partii Obywatelskiej Białorusi. Został członkiem Narodowego Komitetu Wykonawczego. W 1999 roku zaginął bez wieści. W roku władze odmówiły uznania go za zmarłego. 21 stycznia 2003 roku władze umorzyły śledztwo w jego sprawie.

ALAKSIEJ JANUKIEWICZ (ur. 30 czerwca 1976 w Mińsku) –przewodniczący Białoruskiego Frontu Ludowego od września 2009. Studia na Wydziale Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych na Białoruskim Państwowym Uniwersytecie Ekonomicznym (uk. 1997), studia doktoranckie (2003–2004). Od 2002 do 2003 był nauczycielem przedsiębiorczości w Liceum Humanistycznym im. Jakuba Kołasa w Mińsku, a później m.in. wicedyrektorem generalnym firmy "Arkadzija" (2004–2005). Do BFL wstąpił w 1996. Od 1999 zasiadał w Sejmie (Radzie Naczelnej) ugrupowania, a od 2003 jego wiceprzewodniczący. Działal w Młodym Froncie jako członek Sejmu i Rady Centralnej (1997–2000) oraz wiceprzewodniczący (1999–2000). Bez powodzenia kandydował w wyborach lokalnych 2003 i 2007 i parlamentarnych w 2004 i 2008. Podczas wyborów prezydenckich 2006 współpracował z kandydatem Zjednoczonych Sił Opozycyjnych Alaksandrem Milinkiewiczem. 5 września 2009 wybrany nowym przewodniczącym BFL na XII Zjeździe Frontu. Jego kandydatura do Rady Miejskiej w Mińsku została zarejestrowana w marcu 2010.

JURY BIELEŃKI (ur. 5 maja 1960 w Mińsku) – deputowany do Rady Najwyższej Białorusi (1990–1995), p.o. przewodniczącego Konserwatywno-Chrześcijańskiej Partii "Białoruski Front Ludowy". Studia z dziedziny finansów i kredytu w Białoruskim Państwowym Instytucie Gospodarki Ludowej (1982), pracował jako kontroler w Ministerstwie Finansów Białoruskiej SRR. Od 1986 zatrudniony w koncernie "Amkador", m.in. jako kierownik działu finansów fabryki "Udarnik" oraz wicedyrektor generalny spółki "Amkador-Trust". Brał udział w kursach kształcących w obszarze finansów i bankowości w Wielkiej Brytanii oraz z dziedziny transformacji ustrojowej gospodarki w RFN. W 1988 zakładał Białoruski Front Ludowy "Odrodzenie", z ramienia którego uzyskał w 1990 mandat deputowanego Rady Najwyższej Białoruskiej SRR XII kadencji. Był radnym Miejskiej Rady Deputowanych Ludowych w Mińsku. W BFL odpowiadał za koncepcje gospodarcze, był współautorem niezrealizowanego planu reform gospodarczych w państwie. W 1995 został wybrany wiceprzewodniczącym Białoruskiej Frontu Ludowego "Odrodzenie" oraz wiceprezesem partii BFL (obecnie: Konserwatywno-Chrześcijańska Partia BFL). W związku z nieobecnością Zianona Paźniaka na Białorusi pełni obowiązki przewodniczącego ugrupowania w kraju.

MIKAŁAJ (MIKOŁA) STATKIEWICZ (ur. 12 sierpnia 1956 we wsi Ladno k. Słucka). Lider opozycyjnej Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii (Ludowa Hramada), Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii (Hramada) oraz Ruchu Europejskiego. Studia na Wyższej Inżynierskiej Uczelni Przeciwlotniczo-Rakietowej w Mińsku (WIUPR) (1978). W latach 1978–1982 służył w Armii Czerwonej w obwodzie murmańskim na dalekim wschodzie ZSRR. Członek KPZR, opuścił ją w 1991 na znak protestu przeciwko pacyfikacji Wilna. Kandydat nauk technicznych, podpułkownik rezerwy. W lipcu 1995 wybrano go na stanowisko przewodniczącego Białoruskiej Socjaldemokratycznej Hramady, na miejsce odwołanego Aleha Trusawa. Po zjednoczeniu BSdH z Partią Zgody Ludowej został przewodniczącym powstałej w jego wyniku Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii (Ludowa Hramada). Założyciel Białoruskiego Zjednoczenia Wojskowych. W 1995 został wybrany przewodniczącym Białoruskiej Socjaldemokratycznej Hramady. Po zjednoczeniu BSPH z Socjaldemokratyczną Partią Zgody Narodowej stał na czele Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej "Narodna Hramada" 31 maja 2005 został skazany razem z Pawłem Siewaryńcem przez Centralny Sąd Okręgowy w

Mińska na podstawie art. 342 kodeksu karnego na trzy lata pracy resocjalizacyjnej za organizację protestów opozycji po październikowym referendum w sprawie wyborów parlamentarnych. Rok później został uznany za więźnia sumienia przez Amnesty International. W lipcu 2007 przedterminowo zwolniony z więzienia. Zapowiedział start w wyborach prezydenckich 2011.

ALEH TRUSAU (ur. 7 sierpnia 1954 w Mścisławiu) – archeolog, historyk architektury, jedyny w kraju wykładowca historii filatelistyki Białorusi; polityk i działacz społeczny, jeden z liderów opozycji demokratycznej, deputowany do Rady Najwyższej XIII kadencji (1990–1996), przewodniczący Towarzystwa Języka Białoruskiego im. Franciszka Skaryny. Doktorat w 1981 r. W 1990 był współzałożycielem Narodowego Liceum Humanistycznego im. Jakuba Kołasa w Mińsku. W latach 1996-1998 dziekan Wydziału Systemów Biblioteczno-Informacyjnych Białoruskiego Uniwersytetu Kultury, obecnie docent katedry historii Białorusi i muzeoznawstwa. Wszedł w skład Komitetu Organizacyjnego Białoruskiego Frontu Ludowego "Odrodzenie" (X.1988). W czerwcu 1989 na Zjeździe Założycielskim BFL wybrany do pierwszego Sejmu BFL - najwyższych władz partii. Uczestniczył w ogłoszeniu suwerenności państwowej i pełnej niepodległości Republiki Białoruś, był jedną z osób opracowujących oficjalny wygląd "Pogoni" - herbu państwowego Białorusi, biało-czerwono-białej flagi oraz główni do niej. W 1990 wybrany do Rady Najwyższej Białoruskiej SRR, był m.in. wiceprzewodniczącym Komisji Edukacji, Kultury i Ochrony Dziedzictwa Historycznego (1990-1995). W 1994 stał na czele komitetu wyborczego Stanisława Szuszkiewicza. Uczestniczył w głodówce deputowanych Opozycji BFL 11-12 kwietnia 1995 przeciwko zorganizowaniu przez prezydenta Alaksandra Łukaszenkę referendum dot. likwidacji "Pogoni" i biało-czerwono-białej flagi jako symboli państwowych, wprowadzenia języka rosyjskiego jako drugiego języka urzędowego i ekonomicznej integracji z Rosją. Stanowisko deputowanego piastował do 1996. W latach 1995-1996 Trusau trzykrotnie kandydował do Rady Najwyższej XIII kadencji, przechodząc do drugiej tury, jednak w nie został wybrany na deputowanego. Był jednym z założycieli partii Białoruska Socjaldemokratyczna Hramada, której przewodniczącym był od 1992.

ANDREI SANNIKOV (ur. 8 marca 1954 r. w Mińsku). W 1977 r. ukończył Państwowy Miński Uniwersytet Języków (specjalizacja język angielski i francuski). Pracował w Pakistanie i Egipcie. W 1989 r. ukończył akademię dyplomatyczną Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR w Moskwie. W latach 1982-1987 był sekretarzem przy Organizacji narodów Zjednoczonych, w l. 1993-95 doradca misji Białorusi w Szwajcarii. Od 1992 do 1995 stał na czele delegacji Białorusi na rokowania w sprawie ograiczenia broni konwencjonalnej i nuklearnej z pełnomocnictwem podpisania w imieniu Białorusi. Od 1995 do 1996 r. był zastępcą ministra spraw zagranicznych Białorusi. Sannikov ma rangę ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego. W 1997 r. był jednym z inicjatorów cywilnej inicjatywy Karta '97 i był jej koordynatorem międzynarodowym. W 1998 r. zwołał radę sił demokratycznych Białorusi wspólnie z Hienadijem Karpenką. Jako profesjonalny dyplomata był zwolennikiem demokratycznej Białorusi w świecie i aktywnie wypowiadał się za niepodległością i prawami człowieka. W latach 1998-2002 był rektorem nieformalnego projektu edukacyjnego Uniwersytet Ludzi. Organizował znany protest i manifestacje „Stop faszyzmowi”, „O lepsze życie”, protestował przeciwko fałszowaniu rezultatów wyborów w roku 2001, 2004, 2006, 2008. Był aresztowany, pobity i prześladowany przez reżim za aktywność polityczną. W 2008 r. razem z Viktarem Iwaszkiewiczem, Michaiłem Maryniczem i innymi znanymi politykami zainicjował kampanię „Europejska Białoruś”, której celem jest włączenie Białorusi do struktur europejskich. W marcu 2010 r. zapowiedział start w zbliżających się wyborach prezydenckich.

